Atâta har, atâta bine,
şi-atâta fericire,
primesc când îmi
îndrept spre Tine,
Isuse-a mea privire.

Dar cât de grea şi cât de frântă,
mi-e totdeauna viaţa,
când uit Fiinţa Ta cea sfântă
şi-ndrept spre lume faţa.

Ce bucurii, ce roade sfinte,
deplin mă-ncununează,
când Te privesc cu dor fierbinte,
când ochii-Ţi mă veghează!

Dar ce căderi, ce-nfrângeri grele,
ce viaţă de pustie,
trăiesc când lumea-n toate cele,
privirea mi-o îmbie!

**Desăvârşită-mi fă dorinţa,
şi-a ochilor lumine,
ca să-Ţi privesc adânc Fiinţa,
întipărind-o-n mine.**

Şi-apoi s-o 'nalţ cu vrednicie,
în trupul meu de tină,
ducând de-aici, spre Veşnicie,
lumină din Lumină.